

# РЕШЕНИЕ

№ 2143

гр. София, 01.04.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 26.03.2021 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова**

**ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова**

**Адриан Янев**

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1647** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична община (СО), представлявано от процесуалния си представител юрк. Ц., срещу решение от 16.09.2020 г., постановено по НАХД № 18637 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 21-ви състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 303186/23.01.2017 г. на заместник-кмета на Столична община, с което на лицето Д. Ч. П. е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 200 лева за установено нарушение на чл. 18, т. 1, б. „а“, „б“ и „в“ и чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 от Наредбата за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО).

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, като се сочи, че съдът е приел за доказано извършеното нарушение, но че са допуснати съществени нарушения в процедурата, които касаторът твърди, че липсват. Посочва се, че неотменна част от извършеното нарушение е отбелязването на отказа от страна на нарушителя да заплати минимална санкция в момента на констатираното нарушение, вследствие на което контрольорите по редовността на пътниците са преминали към съставянето на акт за установяване на административно нарушение (АУАН). Не се приема

твърдението, че в АУАН не е достатъчно точно описана фактичката обстановка, в смисъл, че същата е непълна и нарушителят не е могъл да разбере точно в какво нарушение се обвинява. Не се намира за основателен доводът на съда, че не е била налице кумулативно необходимата съвкупност от факта на извършено нарушение и отказът да се заплати минималната санкция към момента на констатиране на нарушението от контролорите по редовността на пътниците. Моли за отмяна на решението и постановяване на друго, с което да бъде потвърдено атакуваното НП.

В проведеното открито съдебно заседание касаторът, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата.

Ответникът – Д. Ч. П., чрез адв. А., оспорва жалбата като неоснователна и моли за оставяне в сила на решението на СРС като правилно и законосъобразно. Сочи се, че като нарушител в обжалваното НП е посочен Д. Ч. П., а не действителното му име Д. Ч. П.. Твърди се, че промяната на собственото име на административнонаказаното лице е станало на 05.08.2008 г., т.е промяната е извършена много преди съставяне на АУАН и издаване на процесното НП. Погрешното изписване на името на лицето, което се сочи за нарушител, безспорно се явява пречка нарушителят да бъде установен еднозначно. Като правилни се определят изводите на СРС относно наличието на нарушение на материалния закон при издаване на НП, поради непосочване на конкретната хипотеза от посочения за нарушен чл. 18, т. 1 НРУПОГТТСО. Моли се за оставяне на касационната жалба без уважение, алтернативно – при нейното уважаване, да се намали наложеното наказание до законоустановения минимум. Претендират се направените в хода на производството съдебно-деловодни разноски и разходи за адвокат.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

С акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 0303186/14.01.2017 г. на контролор по редовността на пътниците в [фирма] е установено, че на същата дата, около 16.40 часа, Д. П. е пътувал в тролейбус № 2 с посока СУ, като на спирка „Кино О.“, при поискване от контролните органи, не могъл да представи редовен превозен документ и отказал да закупи такъв. Деянието било квалифицирано като нарушение на чл. 18, т. 1, б. „а“, „б“ и „в“ и чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО. Въз основа на съставения АУАН, при пълна идентичност на описаното нарушение, е издадено атакуваното НП срещу Д. П.. Съдът е извел и правните си доводи, мотивирали го да отмени издаденото НП, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НРУПОГТТСО Кметът на Столична община възлага на Изпълнителния директор на [фирма] да определи длъжностните лица, които да осъществяват контрола по редовността на пътниците в обществения транспорт. Длъжностните лица - контролори по редовността на пътниците носят съответната униформа и се легитимират по време на проверката със служебни карти за контрол по образец, утвърден от Изпълнителния директор на [фирма]. Длъжностните лица -

контрольори по редовността на пътниците, определени от Изпълнителния директор на [фирма], съставят актове на нарушителите за всяко установено от тях нарушение според предоставените им с тази наредба правомощия. Съгласно чл. 35, ал. 5 от Наредбата „въз основа на съставените актове за установяване на административни нарушения посочени, в чл. 35, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 34, ал. 3 и ал. 5 от Наредбата Кметът на Столична община или определен от него заместник кмет издават наказателни постановления“, изменена с Решение № 617 по Протокол № 52 от 22.11.2013 г., като са допълнение чл. 35, ал. 3 във връзка с чл. 34, ал. 4 от наредбата.

Съдът споделя извода на СРС за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвид следното: налице е непълнота при описание на деянието, касаещи неговата съставомерност, които нарушения ограничават възможността на проверяваното лице да ангажира адекватно правната си защита. В НП са цитирани разпоредбите на чл. 18, т. 1, б. б. „а“, „б“ и „в“ и чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО, за нарушението на които се налага наказание по чл. 35, ал. 7, т. 1 от НРУПОГТТСО. Съгласно чл. 18, т. 1 от Наредбата „в превозните средства на обществения градски транспорт: пътниците са длъжни: а) да притежават редовен превозен документ до слизането си в района на спирката на наземния транспорт или в платената зона на метрото; б) да предоставят превозния си документ на контролните органи за проверка, а пътуващите с персонализирани карти да показват документ за самоличност при поискване; в) (изм. - Решение № 617 по Протокол № 52 от 22.11.2013 г.) при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване, продаван от контролор по редовността на пътниците или карта за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител в тролейбуси и трамваи, да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение“. Към датата на извършване на процесното деяние – 14.01.2017 г. - е действала разпоредбата на чл. 18, т. 1, б. „в“ /приета с Решение № 270 по Протокол № 12 от 14.04.2016 г., в сила от 01.06.2016 г./ в превозните средства на обществения градски транспорт пътниците са длъжни при констатирано нарушение и отказ за закупуване на билет за еднократно пътуване, продаван от контролор по редовността на пътниците или билет за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител в тролейбуси и трамваи, да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение. От приложените по делото доказателства не се установява безпротиворечиво за кое от трите задължения по чл. 18, т. 1 от Наредбата на П. е наложено административно наказание. В АУАН и НП са подчертани и трите букви от т. 1 на чл. 18 от Наредбата, което пречатства правото на защита на административнонаказаното лице да разбере вмененото му за осъществено нарушение. Съгласно чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО при констатиран от контролните органи по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или нарушаване реда в превозното средство, пътникът закупува карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците на стойност двадесет пъти по-висока от цената на билета за еднократно пътуване, като при отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продаван от контролор по редовността на пътниците или карта за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител, за всяко от тези нарушения, от длъжностното лице по контрола на пътника се съставя акт за

установяване на административно нарушение по реда на Закона за административните нарушения и наказания, за което нередовния пътник слиза на следващата спирка по маршрута на превозното средство. За нарушения по чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО се налага административно наказание „глоба“ в размер от 200 лева на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от Наредбата.

Правилни са изводите на СРС, че е допуснато нарушение при индивидуализиране на нарушителя. В АУАН е налице разминаване при изписване на собственото име на нарушителя, който е посочен като „Д.“ в частта за подпис на нарушителя и в разписката за връчване, като само в титулната част е посочено правилното му име „Д.“. Административнонаказващият орган, в обжалваното НП, съгласно чл. 57, ал. 1, т. 4 ЗАНН, е посочил като нарушител Д. Ч. П.. Допуснатата грешка не би могла да се определи като техническа такава и се счита за съществено процесуално нарушение, тъй като разминаването в съществени данни за лицето е пречка същият да бъде еднозначно определен.

Въпреки изхода на спора, искането на ответника за присъждане на разноски, съдът намира за неоснователно, тъй като не са налице доказателства за извършено плащане по представения пред настоящата съдебна инстанция договор за правна защита и съдействие № 813413/24.03.2021 г.

Съобразно гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 16.09.2020 г., постановено по НАХД № 18637 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 21-ви състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: